

РЕШЕНИЕ

№ 2000

гр. София, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 23.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **2890** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 118 от КСО](#).

Образувано е по подадена жалба от М. И. Н. срещу решение № 2153-21- 123 от 08.03.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град , с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/98 от 21.12.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. — град, с което е постановен отказ за отпускане на М. Н. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на основание чл.68, ал.1-3 от КСО по подадено на 18.10.2021 г. заявление. В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него разпореждане са постановени в нарушение на материалния закон. Иска се отмяна на оспорените актове и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне, както и присъждане на сторените по делото разноси. Ответникът - директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и иска тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Твърди, че процесните периоди на майчинство се вземат предвид при изчисляване на размера на пенсията по [чл. 68, ал. 3 от КСО](#), но не могат да бъдат взети предвид при преценката относно възникването/придобиването на това право, тъй като не представляват действителен осигурителен стаж.

От фактическа страна.

Жалбата е подадена от легитимирано лице, в законоустановения срок, срещу годен за

обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е и основателна.

Със заявление вх. № 2113-21-8119 от 18.10.2021 г. М. И. Н. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/, към което е приложила документи съгласно чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ за преценка правото на пенсия.

Въз основа на представените документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 14 години, 10 месеца и 21 дни от трета категория труд. Към датата на подаденото заявление - 18.10.2021 г., М. И. Н. е на възраст 71 години, 08 месеца и 18 дни.

След извършена преценка на правото на пенсия, с Разпореждане № [ЕГН]/98 от 21.12.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, потвърдено с оспореното решение на директора на ТП на НОИ С. - град, е постановен отказ за отпускане на М. И. Н. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1, 2 от КСО, тъй като няма 36 години осигурителен стаж, както и на основание чл.68, ал.3 от КСО поради неизпълнение на изискуемата законова предпоставка за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж.

От удостоверение обр. УП-13 № 5506-09-493/07.08.2015 г., издадено от ТП на НОИ - К. въз основа на приетата разплащателна документация на „Балкан прес“ АД - [населено място], се установява, че през 1978 г. М. Н. е ползвала неплатен отпуск през различни месеци на годината както следва: през м. януари - 3 раб. дни; м. март - 23 раб. дни; м. април - 1 раб. ден; м. май -19 дни; м. юни - 13 раб. дни; м.юли - 1 раб. ден / общо 60 работни дни/. При преценка правото на пенсия за осигурителен стаж са зачетени 30 работни дни ползван неплатен отпуск, като зачетените календарно периоди са определени правилно до 09.05.1978 г. вкл., а дните на неплатен отпуск над 30 работни дни не са зачетени за осигурителен стаж. Съгласно данните в удостоверението, през 1979 г. е ползван неплатен отпуск през м. януари 1979 г. - 4 раб. дни; м. април - 1 раб. ден; м. юли - 6 раб. дни; за м. август -10 раб. дни, м. септември - 11 раб. дни и м.ноември - 4 раб. дни / общо 36 работни дни/. При преценка правото на пенсия за осигурителен стаж за зачетени периодите на ползван неплатен отпуск до 30 раб. дни /до 27.09.1979 г./, като дните ползван неплатен отпуск над 30 работни дни не са зачетени за осигурителен стаж.

Правни изводи :

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни длъжностни лица, в законоустановената писмена форма, при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но при неправилно приложение на материалния закон.

По делото не е имало спор по фактите, спорът между страните е правен и се свежда до въпроса дали периодите на майчинство извън платения отпуск за това съставляват действителен осигурителен стаж и следва ли да се вземат предвид при преценката относно придобиването на право на пенсия по [чл. 68, ал. 3 от КСО](#).

Съгласно чл.40, ал.1 от НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Документите по ал.1 се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд / чл.40, ал.3

НПОС/.

От удостоверение обр. УП-13 № 5506-09-493/07.08.2015 г., издадено от ТП на НОИ - К. въз основа на приетата разплащателна документация на „Балкан прес“ АД - [населено място], се установява, че през 1978 г. М. Н. е ползвала неплатен отпуск през различни месеци на годината както следва: през м. януари - 3 раб. дни; м. март - 23 раб. дни; м. април - 1 раб. ден; м. май - 19 дни; м. юни - 13 раб. дни; м. юли - 1 раб. ден / общо 60 работни дни/. При преценка правото на пенсия за осигурителен стаж са зачетени 30 работни дни ползван неплатен отпуск, като зачетените календарно периоди са определени правилно до 09.05.1978 г. вкл., а дните на неплатен отпуск над 30 работни дни не са зачетени за осигурителен стаж. Съгласно данните в удостоверението, през 1979 г. е ползван неплатен отпуск през м. януари 1979 г. - 4 раб. дни; м. април - 1 раб. ден; м. юли - 6 раб. дни; за м. август - 10 раб. дни, м. септември - 11 раб. дни и м. ноември - 4 раб. дни / общо 36 работни дни/. При преценка правото на пенсия за осигурителен стаж за зачетени периодите на ползван неплатен отпуск до 30 раб. дни /до 27.09.1979 г./, като дните ползван неплатен отпуск над 30 работни дни не са зачетени за осигурителен стаж.

При зачитане на осигурителния стаж са спазени изричните законови разпоредби, регламентиращи, че ползваният неплатен отпуск над 30 работни дни в една календарна година не се зачита за осигурителен стаж.

Съгласно чл. 9, ал.2, т.3 от КСО за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски, се зачита времето на неплатения отпуск до 30 работни дни през една календарна година.

По силата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

Съгласно чл.80 от ППЗП /отм./ времето, прекарано в законоустановен платен и неплатен отпуск, който се признава по Кодекса на труда, се зачита за трудов стаж.

Разпоредбата на чл. 58 от Кодекса на труда от 1951 г. (Изм. - Изв., бр. 92 от 1957 г., отм., бр. 26 и 27 от 1986 г.), относима към периода на полагане на труда, определя, че предприятието, учредението или организацията по искане на работника или служителя може да му разреши ползуването на неплатен отпуск до 30 работни дни през една година, ако това не е във вреда на производството или службата. В изключителни случаи, по искане на работника или служителя и след вземане мнението на профкомитета, може да се разреши неплатен отпуск в по-голям размер. Дните над 30 работни дни годишно не се зачитат за трудов стаж.

В чл.61 от КТ/ 51 г. (Изм. - ДВ, бр. 53 от 1973 г.) е регламентирано, че предприятието, учредението или организацията е длъжно при поискване да разреши на майката - работничка или служителка, включително и на осиновителката, неплатен отпуск до навършване на три годишна възраст на детето. Този отпуск се зачита за трудов стаж.

Не може да се приеме само въз основа на твърденията на жалбоподателката, че ползваният неплатен отпуск над 30 работни дни в годината, който не е зачетен, е на основание чл.61 от КТ до навършване на 3-годишна възраст на детето и следва да се зачете за трудов стаж.

От издаденото въз основа на ведомостите удостоверение се установява, че дните на ползван неплатен отпуск не са последователни и се редуват с отработени дни, т.е. не са налице данни за разрешен ползван продължителен неплатен отпуск до навършване на 3- годишна възраст на детето, който се зачита за трудов стаж съгласно чл.61 от КТ

/1951 г. / отм./.

Удостоверение обр. УП-13 № 5506-09-493/07.08.2015 г. не е издадено от осигурителя, а от ТП на НОИ [населено място] въз основа на приетата и съхранявана в Обединен осигурителен архив на НОИ разплащателна документация на осигурителя. В удостоверението не е зачетен осигурителен стаж, каквито твърдения са изложени в жалбата, а са отразени отработените дни и дните на ползван неплатен отпуск съобразно данните в разплащателните ведомости на осигурителя. Като издават образци въз основа на данните в приетите разплащателни ведомости, териториалните подразделения на НОИ изпълняват свое законово задължение, разписано в чл. 40, ал. 9, изр. първо от НПОС, което се изразява само и единствено в коректното отразяване на информацията от приетите ведомости. Зачитането на осигурителен стаж при преценка правото на пенсия се извършва от компетентното длъжностно лице по пенсионно осигуряване съобразно представените документи и разпоредбите на КСО и НПОС, регламентиращи установяването и зачитането на осигурителен стаж.

В разплащателните ведомости, въз основа на които е издадено Удостоверение обр. УП-13 № 5506-09-493/07.08.2015 г., за дните на ползван неплатен отпуск, които не са зачетени за осигурителен стаж, не е посочено основанието за ползвания неплатен отпуск, за разлика от периодите на отпуск поради бременност и раждане и майчинство, които са изрично посочени във ведомостите.

Зачитането на осигурителния стаж при преценка правото на пенсия е извършено при спазване разпоредбата на чл.38, ал.18 от НПОС. Съгласно посочената разпоредба, при преценяване правото и определяне размера на пенсиите за трудова дейност осигурителният стаж, изчислен в работни дни и часове, се превръща в календарни дни.

В тази връзка, неоснователни са твърденията на жалбоподателката, че е налице несъответствие между отразените в удостоверението данни и зачетения осигурителен стаж от компетентното длъжностно лице по пенсионно осигуряване, тъй като в удостоверението са отразени работните дни, които при зачитането на осигурителния стаж при преценка правото на пенсия се превръщат в календарни дни.

Обстоятелството, че продължителността на зачетения при преценка правото на пенсия осигурителен стаж на жалбоподателката, е правилно определен въз основа на представените документи, се потвърждава и от приетото заключение на допуснатата по делото съдебно- счетоводна експертиза, която съдът изцяло кредитира.

Съгласно чл.97, ал.1, изр. от АПК, когато органът отхвърли жалбата, мотивите за това решение се смятат за част от мотивите на административния акт. Изцяло неоснователни са твърденията в жалбата, че разпореждането за отказ на пенсия, потвърдено с оспореното решение на директора на ТП на НОИ С. - град е немотивирано, което влече неговата недействителност.

Поради изложеното и въз основа на събраните в хода на съдебното дирене доказателства по делото безспорно се установява, че М. И. Н. не отговаря на законовите изисквания за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.3 от КСО по подаденото на 18.10.2021 г. заявление, тъй като няма доказан положен действителен осигурителен стаж в размер на 15 години, като отказът за отпускането на пенсията се явява правилен и законосъобразен.

Като е достигнал до същия правен извод, директорът на ТП на НОИ – С. град е постановил един законосъобразен акт в съответствие с материалноправните разпоредби.

С оглед изхода на спора и на основание [чл. 143, ал. 1 от АПК](#) на ответика следва да се присъди възнаграждение в минималния размер от 100 лв.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. Н. с ЕГН [ЕГН] срещу решение № 2153-21- 123 от 08.03.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град , с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/98 от 21.12.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. — град, с което е постановен отказ за отпускане на М. Н. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на основание чл.68, ал.1-3 от КСО по подадено на 18.10.2021 г. заявление.

ОСЪЖДА М. И. Н. с ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ – С. град сумата от 100 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: